

IZKUŠNJA Z OGNJEM

Živjo! Moje ime je Sara. Drugačna sem od vrstnikov, saj obožujem naravoslovje. To pa je tudi edini šolski predmet, ki ga imam rada.

Zazvonilo je. Odpravila sem se v našo učilnico. Naslednja ura naj bi bila razrednikova. Vstopila sem v učilnico in se usedla k mizi pri oknu. Pri vsakem predmetu sem sedla na tako mesto, razen pri naravoslovju. Takrat sem sedela v prvi vrsti, da sem lahko slišala razlago. Končno je v razred vstopila učiteljica. Glavo sem položila na roke in zavzdihnila. „Spet bo nakladala,“ sem si mislila, a sem svoje misli rajši obdržala zase. Obrnila sem se proti oknu in gledala ven. Učiteljica je začela: „Povečevalno steklo ... ne smete ... naravi ... ogenj ... gasilci ...“ Zazvonilo je. Stekla sem iz učilnice ter nato na avtobus.

Ko sem prišla domov, sem se odpravila v gozd. S seboj sem vzela le lonček za žuželke in povečevalno steklo. Kmalu sem prispela do obrobja. Zagledala sem redkega hrošča. Ogledala sem si ga s povečevalnim steklom, potem pa sem ga odložila na kup listja in vej. Nato sem vzela lonček in ujela žuželko. Usedla sem se na tla in si jo ogledovala. Sonce je začelo pripekati, da mi je postalo kar vroče.

Čez nekaj časa sem na tleh zagledala iskrice. Kmalu za tem je začelo pihati in iskre so se nenadoma spremenile v ogenj. Trenutek kasneje je veter začel še bolj pihati in iz ognja je nastal požar. Vse se je zgodilo tako hitro, da nisem mogla razmišljati. Usedla sem se na tla in začela jokati. Jokala sem iz žalosti, ker plameni uničujejo prelepa drevesa, iz obupa, ker se je to med osmimi milijardami ljudi zgodilo prav meni. Tudi iz jeze – če bi poslušala pri pouku, ko je učiteljica razlagala o požarih, se to ne bi zgodilo. Sram me je priznati, a jokala sem tudi zaradi strahu. Strahu pred prihodnostjo oz. tem, kar se bo zgodilo. A globoko v sebi sem vedela, da obstaja upanje. Ne veliko, ampak dovolj, da se rešim. Takrat sem se spomnila velike rdeče številke, ki je bila napisana na tabli, ko sem odhajala iz razreda. To je bila številka 112. V svoj telefon sem vtipkala številko ter čakala, da se kdo oglasi. In nekdo se je: „Dober dan, reševalna služba pri telefonu.“ Oddahnila sem si, še obstaja upanje. Oglasila sem se in jim povedala vse, res vse. Na koncu so odgovorili: „Prav, počakajte na svojem mestu. Kmalu pridemo.“ Vsa srečna sem prekinila zvezo.

Čakala sem in čakala. Še vedno me je bilo strah, a ne več tako močno. Takrat sem začutila, da se je zrak okoli mene spremenil. Kmalu za tem skoraj nisem več mogla dihati. Malo je manjkalo, pa bi se zadušila, a sem na srečo v tistem trenutku zaslišala sirene. V rdečih kombijih so se pripeljali junaki. Bila sem tako srečna, da bolj ne bi mogla biti. Končno me je nekdo prišel rešit. Gasilci so začeli gasiti. Eden od njih je z masko na obrazu prišel do mene in me odpeljal ven iz ognja. Vsa srečna sem gledala svoje rešitelje, kako rešujejo prelepa drevesa in živali. Takoj, ko so pogasili, sem se jim šla zahvalit.

Naslednji dan sem v šoli pripovedovala o tem, kar se mi je zgodilo. Najbolj sem poudarila konec, v katerem sem povedala: „Ne glede na to, v kakšnih težavah se znajdete, vam bodo gasilci vedno pomagali.“

Nija Jerele, 6. b